

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

RPW/72333/2021 P
Data: 2021-09-06

Warszawa, dnia 6 września 2021 r.

Sygn. akt SK 32/21

BIURO RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH	
WPŁ.	2021 -09- 06 <i>niezobowiązujące</i>
Zał. 6	NR .....

Pan
Marcin W I A C E K
Rzecznik Praw Obywatelskich

W załączeniu przesyłam kopię stanowiska Prokuratora Generalnego z 30 sierpnia 2021 r., nadesłanego w sprawie o sygn. akt SK 32/21.

Przewodniczący składu orzekającego

Piotr Pszczółkowski

Sędzia Trybunału Konstytucyjnego

Zał. 1

1001-8. TK 3.2021

SK 32/21

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY KANCLARIA	
wpl. dnia	02. 09. 2021
Nr wg EZD	.....

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku ze skargą konstytucyjną Marka J. z dnia 22 lutego 2019 r. wnoszącego o stwierdzenie, że art. 77 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (aktualny t.j.: Dz. U. z 2020 r., poz. 2072 ze zm.) jest niezgodny z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2 oraz art. 45 ust. 1 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

- na podstawie art. 42 pkt 7 oraz art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (t.j.: Dz. U. z 2019 r., poz. 2393) -

przedstawiam następujące stanowisko:

- 1) postępowanie w zakresie badania zgodności art. 77 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (aktualny t.j.: Dz. U. z 2020 r., poz. 2072 ze zm.) z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP podlega umorzeniu – na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r.

o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym – ze względu na zbędność wydania orzeczenia;

2) w pozostałym zakresie – na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym – postępowanie podlega umorzeniu, ze względu na niedopuszczalność wydania orzeczenia.

UZASADNIENIE

Marek J. (dalej: Skarżący) skierował do Trybunału Konstytucyjnego skargę konstytucyjną, w której wniósł o stwierdzenie niezgodności:

1) art. 77 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (aktualny t.j.: Dz. U. z 2020 r., poz. 2072 ze zm.; dalej: ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych) z art. 10 ust. 2, art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust.1 w związku z art. 2, art. 45 ust.1 w związku z art. 10 ust. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP;

2) art. 17 pkt 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (aktualny t.j.: Dz. U. z 2020 r., poz. 1575 ze zm.; dalej: k.p.c.) w zakresie, „w jakim o właściwości sądu decyduje przedmiot roszczenia pozwu a nie jego podstawa faktyczna” z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP

alternatywnie

art. 17 pkt 1 ustawy wymienionej powyżej z art. 45 ust. 1 oraz art. 32 ust. 1 Konstytucji RP;

3) art. 118 § 5 ustawy wymienionej w punkcie drugim z art. 32 ust. 1 i 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 31 ust. 3 zdanie ostatnie, art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2, art. 79 ust. 1 Konstytucji RP.

Skarga konstytucyjna została skierowana na tle następującego stanu faktycznego i prawnego.

Pełnomocnik Skarżącego – ustanowiony przez sąd z urzędu – sporządził opinię o braku podstaw do wniesienia zażalenia od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 kwietnia 2015 r. o sygn. VI ACa 384/15. W tym stanie rzeczy Skarżący, pozwem z dnia 8 kwietnia 2016 r., domagał się zasądzenia od pozwanego pełnomocnika odszkodowania, ewentualnie zadośćuczynienia, za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia zażalenia.

Wyrokiem z dnia 22 listopada 2016 r. o sygn. I C 1221/16 Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia oddalił powództwo Skarżącego.

Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2018 r. o sygn. XXVII Ca 1727/17 Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił apelację Skarżącego od powyższego wyroku.

Jednocześnie Skarżący domagał się od innego – ustanowionego przez sąd z urzędu – pełnomocnika odszkodowania (zadośćuczynienia) za niesporządzenie skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego oraz niesporządzenie opinii o bezzasadności owej skargi.

Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2018 r. o sygn. I C 34/17/S Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie oddalił powództwo Skarżącego.

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2018 r. o sygn. II Ca 1884/18 Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił apelację Skarżącego.

Trybunał Konstytucyjny, po wstępnym rozpoznaniu skargi konstytucyjnej Marka J., postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2021 r. o sygn. Ts 36/19, nadał jej dalszy bieg w zakresie badania zgodności art. 77 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP.

Jednocześnie, w uzasadnieniu owego postanowienia, Trybunał stwierdził, że z uzasadnienia skargi konstytucyjnej wynika, iż Skarżący kwestionuje jedynie art. 77 § 1 pkt 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, a zatem przedmiotem badania przez Trybunał będzie wyłącznie art. 77 § 1 pkt 1 owej ustawy.

Sąd Konstytucyjny ponadto uznał, że ostatecznym rozstrzygnięciem – w zakresie zarzutu niekonstytucyjności art. 77 § 1 pkt 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych – jest tylko wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie, bowiem jedynie w tej sprawie orzekł sędzia delegowany z sądu rejonowego.

W pozostałym zakresie Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że zarzuty dotyczące art. 17 pkt 1 oraz art. 118 § 5 k.p.c. są oczywiście bezzasadne oraz, że art. 10 ust. 2 Konstytucji RP nie może stanowić samodzielnego wzorca kontroli w sprawie inicjowanej skargą konstytucyjną – i odmówił, w tym zakresie, nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Uzasadniając naruszenie art. 77 § 1 pkt 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, w zakresie którego Trybunał Konstytucyjny nadał skardze konstytucyjnej dalszy bieg, Skarżący podniósł zarzut udziału sędziego delegowanego do sądu wyższej instancji w wydaniu orzeczenia w jego sprawie. Wskazując na naruszenie art. 45 ust. 1 Konstytucji RP przez kwestionowany art. 77 § 1 pkt 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych Skarżący zaznaczył, iż „sprawowanie wymiaru sprawiedliwości przez osoby nieposiadające nominacji Prezydenta RP do sprawowania wymiaru sprawiedliwości w określonej instancji sądowej – jest naruszeniem konstytucyjnie chronionego prawa skarżącego do rozpoznania sprawy przez »właściwy sąd« w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, a więc przez osoby, którym Prezydent RP nadał status niezawisłego wymiaru sprawiedliwości” (skarga, s. 7). Skarżący dodał, że za niezgodne z prawem do bezstronnego i niezawisłego sądu w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP jest też – w Jego

ocenie – „sprawowanie wymiaru sprawiedliwości przez osoby powołane do tej funkcji przez organy inne niż wymienione w Konstytucji jako wyłącznie uprawnione do nominowania Sądów” (skarga, s. 7). Skarżący podniósł także, że „[d]oniosłość aktu nominacji na sędziego określonego »właściwego« Sądu podkreśla wyłączna kompetencja Prezydenta Polski do nominowania sędziów na określone nominacją stanowisko w oznaczonym konkretnie Sądzie powszechnym lub administracyjnym, albo w Sądzie Najwyższym” (skarga, s. 10). Podsumowując zaś ową argumentację Skarżący wskazał, iż „[w] tym stanie rzeczy niezgodnym z art. 45 ust. 1 Konstytucji tj. z prawem do rozpoznania sprawy przez właściwy sąd wydaje się uprawnienie wprowadzone w ustawie o ustroju sądów powszechnych w 2001 r. (a więc pół wieku po uchwaleniu KPC) iż na podstawie art. 77 ustawy organ władzy wykonawczej może delegować dowolnego sędziego do orzekania w innym dowolnym sądzie” (skarga, s. 11). W ocenie Skarżącego „(...) tego typu działanie władzy wykonawczej deprecjonuje pojęcie niezawisłości władzy sądowej albowiem uzależnia władzę sądową od woli organów władzy wykonawczej czyli polityków. (...) Jest to niezgodne z zasadami państwa prawa tj. art. 2 Konstytucji” (skarga, s. 12).

Mając na uwadze specyfikę środka ochrony konstytucyjnych wolności i praw jednostki, jakim jest skarga konstytucyjna, merytoryczne odniesienie się do treści zarzutów sformułowanych w niniejszej skardze poprzedzić należy rozważeniem zakresu dopuszczalnej kontroli zaskarżonych przepisów. Zgodnie bowiem z utrwaloną linią orzecniczą Trybunału Konstytucyjnego, badanie, czy nie zachodzi któraś z ujemnych przesłanek wydania wyroku, skutkująca obligatoryjnym umorzeniem postępowania, jest konieczne na każdym etapie postępowania, aż do wydania orzeczenia w sprawie (zob. postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia: 20 grudnia 2007 r., sygn. SK 67/05, OTK ZU nr 11/A/2007, poz. 168; 8 kwietnia 2008 r., sygn. SK 80/06, OTK ZU nr 3/A/2008, poz. 51; 19 października 2010 r., sygn. SK 8/09, OTK ZU nr 8/A/2010,

poz. 94; 17 października 2017 r., sygn. SK 47/15, OTK ZU seria A/2017, poz. 67; 6 grudnia 2017 r., sygn. SK 20/17, OTK ZU seria A/2017, poz. 81).

Wobec powyższego, przypomnieć należy, że, w myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji RP, każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, zakwestionować zgodność z Konstytucją przepisów ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie których sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo obowiązkach określonych w Konstytucji. Zgodnie zaś z art. 53 ust. 1 pkt 1-4 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, skarga powinna zawierać: po pierwsze, określenie kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją (pkt 1); po drugie, wskazanie, która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego i w jaki sposób – w ocenie skarżącego – zostały naruszone (pkt 2); po trzecie, uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie (pkt 3); po czwarte, przedstawienie stanu faktycznego (pkt 4). Z uwagi na domniemanie konstytucyjności przepisów prawa, skarżący zobowiązany jest zatem przedstawić konkretne i przekonujące argumenty świadczące o niekonstytucyjności zakwestionowanej przez niego regulacji. Nie jest natomiast rolą Trybunału Konstytucyjnego zastępowanie skarżącego w realizacji tego obowiązku, Trybunał nie może podejmować ani prowadzić spraw z urzędu. Owa konieczność precyzyjnego określenia przez skarżącego naruszonych praw lub wolności i niedopuszczalność precyzowania przez Trybunał zarzutów niekonstytucyjności wynika ponadto wprost z treści art. 67

ust. 1 i 2 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, w myśl którego Trybunał, orzekając, jest związany zakresem zaskarżenia, zaś zakres zaskarżenia obejmuje wskazanie kwestionowanego aktu normatywnego lub jego części (określenie przedmiotu kontroli) oraz sformułowanie zarzutu niezgodności z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą (wskazanie wzorca kontroli). „Należy przy tym zaznaczyć, że aby prawidłowo wskazać wzorzec, nie wystarczy samo przywołanie danego przepisu Konstytucji, elementem niezbędnym jest też (...) określenie sposobu jego naruszenia” (postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 grudnia 2009 r., sygn. SK 49/07, OTK ZU nr 11/A/2009, poz. 173). Sformułowanie zarzutu naruszenia wolności lub prawa, a także uzasadnienie tego zarzutu, jest więc niezbędnym warunkiem nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, czyli przyjęcia skargi do merytorycznego rozpoznania. W ocenie Trybunału Konstytucyjnego, właściwa realizacja obowiązku wskazania naruszonego konstytucyjnego prawa lub wolności, jak też sposobu tego naruszenia, „polegać winna zarówno na wskazaniu, które z przysługujących skarżącemu wolności lub praw doznały uszczerbku wskutek zastosowania kwestionowanej regulacji, jak i na uzasadnieniu zarzutu jej niezgodności z konkretnie wskazanymi unormowaniami konstytucyjnymi” (postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 listopada 2001 r., sygn. Ts 148/01, OTK ZU nr 2/B/2002, poz. 154).

W świetle powyższego, analizując skargę konstytucyjną w niniejszej sprawie pod kątem formalnym, odnieść należy się do wzorców kontroli, którymi Skarżący uczynił w niniejszej sprawie przepisy art. 45 ust. 1, art. 10 ust. 2, art. 2, i art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP.

Artykuł 45 ust. 1 Konstytucji RP został wskazany przez Skarżącego jako samodzielny wzorzec, pozostałe zaś wzorce Skarżący przedstawił w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP.

Zgodnie z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, „[k]ażdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.”.

W myśl art. 10 ust. 2 Konstytucji RP, „[w]ładzę ustawodawczą sprawują Sejm i Senat, władzę wykonawczą Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej i Rada Ministrów, a władzę sądowniczą sądy i trybunały.”.

Artykuł 2 Konstytucji RP określa, że „Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej.”.

Z kolei, zgodnie z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP akty urzędowe Prezydenta RP dotyczące powoływania sędziów nie wymagają dla swej ważności podpisu Prezesa Rady Ministrów.

Przepisem konstytucyjnym statuującym określone prawo Skarżącego jest w niniejszej sprawie art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. Pozostałe wzorce kontroli nie statuują praw i wolności obywatela. Wyrażają bowiem albo zasady ogólne albo zasady ustrojowe. Mogłyby zatem zostać uznane, w sprawie zainicjowanej skargą konstytucyjną, wyłącznie za wzorce pomocnicze – wskazane dla wzmocnienia argumentacji naruszenia art. 45 ust. 1 Konstytucji RP – ale jedynie wówczas gdyby Skarżący przedstawił dodatkową argumentację odnoszącą się do naruszenia również i tych wzorców. Stwierdzić jednakże należy, że uzasadnienie skargi konstytucyjnej Skarżącego takowej argumentacji w ogóle nie zawiera.

Dlatego też, postępowanie w zakresie kontroli zgodności art. 77 § 1 pkt 1 – Prawo o ustroju sądów powszechnych z art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2 oraz art. 45 ust. 1 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej podlega umorzeniu – na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym – ze względu na niedopuszczalność wydania orzeczenia.

Artykuł 77 § 1 pkt 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych mógłby zostać oceniony przez Trybunał Konstytucyjny w sprawie wywołanej niniejszą skargą konstytucyjną wyłącznie pod kątem zgodności z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP.

Przypomnieć jednakże należy, że art. 77 § 1 pkt 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych był już przedmiotem kontroli przed Trybunałem Konstytucyjnym. Trybunał, w wyroku z dnia 15 stycznia 2009 r. o sygn. K 45/07 orzekł bowiem – w punkcie 7 sentencji – że art. 77 § 1 pkt 1, 3 i 4 oraz § 2, 2a, 3 i 3a ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych jest zgodny z art. 10 ust. 1, art. 45 ust. 1 i art. 173 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 180 ust. 2 Konstytucji (OTK ZU nr 1/A/2009, poz. 3). W uzasadnieniu owego wyroku, Sąd Konstytucyjny, odnosząc się do konstytucyjności delegowania sędziego do innego sądu w kontekście prawa do sądu, wskazał w szczególności, że obowiązkiem prawodawcy jest zapewnienie każdemu rozpoznania jego sprawy przez sąd wykazujący kwalifikacje określone w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. Trybunał podzielił przy tym stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym „(...) instytucja delegowania sędziego za jego zgodą do czasowego wykonywania obowiązków sędziego w innym sądzie niż ten, który został wskazany w akcie powołania, nie może nasuwać zastrzeżeń z punktu widzenia konstytucyjnego prawa do sądu (por. uzasadnienie uchwały SN z 14 listopada 2007 r. (BSA I-4110-5/07, OSNC nr 4/2008, poz. 42). Wprawdzie z prawa do sądu wynika, że obejmuje ono nie tylko uprawnienie do osądu sprawy przez sąd właściwy miejscowo i instancyjnie, według przepisów odpowiedniej procedury sądowej, ale także uprawnienie do tego, aby konkretną sprawę rozstrzygali sędziowie tej właściwej instancji sądowej, a nie „niewłaściwi” sędziowie z innych sądów, jednakże nie podważa to w niczym ustawowej kognicji sądu właściwego, w którego składach dopuszczono możliwość brania udziału tylko przez jednego sędziego innego sądu (art. 46 § 1 zdanie pierwsze u.s.p.)” (*op. cit.*). Trybunał Konstytucyjny wskazał zatem, że „(...) delegowanie sędziego do orzekania

w innym sądzie nie stanowi naruszenia konstytucyjnego prawa do sądu. Mimo, że sędzia delegowany orzeka jako sędzia spoza właściwości danego sądu, nie znaczy to, że jest to sędzia zawisty. Sam fakt, że został delegowany do sprawowania wymiaru sprawiedliwości w innym sądzie przez organ władzy wykonawczej nie decyduje jeszcze o tym, że sędzia taki nie będzie niezawisty. Fakt delegowania sędziego nie przekreśla *eo ipso* przymiotu niezależności sędziego” (*ibidem*).

Powyższe skłania zaś do wskazania, że zgodnie z art. 59 ust. 1 pkt 3 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, Trybunał umarza postępowanie, jeżeli wydanie orzeczenia stało się zbędne.

O zbędności postępowania można mówić w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny wypowiedział się już na temat konstytucyjności zaskarżonych przepisów w kontekście sformułowanego na ich tle określonego zagadnienia prawnego. W takim wypadku aktualizuje się negatywna przesłanka wydania wyroku przez Trybunał Konstytucyjny wynikająca z zasady *ne bis in idem*, rozumianej z uwzględnieniem specyfiki postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (zob. postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 stycznia 2007 r., sygn. SK 21/06, OTK ZU nr 1/A/2007, poz. 4 oraz orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego tam przywołane). W orzecznictwie konstytucyjnym wskazywano, że zastosowanie zasady *ne bis in idem* jest w pełni uzasadnione, jeżeli istnieje wcześniejsze orzeczenie o zgodności badanego przepisu ze wskazanym wzorcem kontroli lub jeżeli Trybunał uznał wskazany wzorzec za nieadekwatny do badania danego przedmiotu kontroli, czyli w sytuacjach, gdy przedmiot badania pozostaje nadal w systemie prawa. W sytuacji, w której ta sama norma prawna może być interpretowana z kilku różnych przepisów, to nie oznaczenie jednostki redakcyjnej tekstu, a jej treść decyduje o tożsamości przedmiotu kontroli poddawanego ocenie Trybunału Konstytucyjnego. Istotne znaczenie dla stwierdzenia, czy w sprawie uruchamia

się zakaz wynikający z zasady *ne bis in idem*, ma bowiem także treść podniesionego zarzutu.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, że w przedmiotowej sprawie zachodzi negatywna przesłanka procesowa wynikająca z zasady *ne bis in idem* w zakresie badania zgodności art. 77 § 1 pkt 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. Zaskarżony w niniejszej sprawie przepis był już bowiem, jak wskazano powyżej, przedmiotem kontroli Trybunału Konstytucyjnego. Kontrolowany wówczas art. 77 § 1 pkt 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych stanowił, co prawda, że „Minister Sprawiedliwości może delegować sędziego, za jego zgodą, do pełnienia obowiązków sędziego lub czynności administracyjnych (...) w innym sądzie (...) – na czas określony, nie dłuższy niż dwa lata, albo na czas nieokreślony”. Zmiana ówczesnego brzmienia art. 77 § 1 pkt 1 ustawy – prawo o ustroju sądów powszechnych na obecną nie ma jednak relewantnego znaczenia. O zbędności orzekania w kwestii zgodności zaskarżonego przepisu z art. 45 ust. Konstytucji RP przesądza bowiem tożsamość problemu konstytucyjnego, wokół którego koncentruje się zarzut Skarżącego w niniejszej sprawie i wniosku Krajowej Rady Sądownictwa, w sprawie którego orzekł Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 15 stycznia 2009 r. o sygn. K 45/07. Argumentacja Trybunału Konstytucyjnego, zawarta w uzasadnieniu owego wyroku, zachowuje aktualność w odniesieniu do przedstawionego przez Skarżącego problemu konstytucyjnego. Skarżący zakwestionował bowiem dopuszczalność upoważnienia w ustawie Ministra Sprawiedliwości do delegowania sędziego do wykonywania obowiązków w innym sądzie niż wskazane w prezydenckim akcie powołania. Taki zaś problem konstytucyjny był przedmiotem oceny Trybunału w wyroku o sygn. K 45/07. Skarżący nie przedstawił zaś żadnych nowych argumentów, które mogłyby świadczyć o niekonstytucyjności zaskarżonego przepisu, a które nie zostały już rozpoznane przez Trybunał Konstytucyjny w sprawie SK 45/07.

W świetle powyższego, postępowanie w zakresie badania zgodności art. 77 § 1 pkt 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP podlega umorzeniu – na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 3 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem konstytucyjnym – ze względu na zbędność wydania orzeczenia.

Jednocześnie, na marginesie, wskazać należy, że podobne stanowisko zajął Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z dnia 11 marca 2021 r. o sygn. SK 60/20, którym umorzył postępowanie w sprawie badania zgodności art. 77 § 1 pkt 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP z uwagi na negatywną przesłankę *ne bis in idem*.

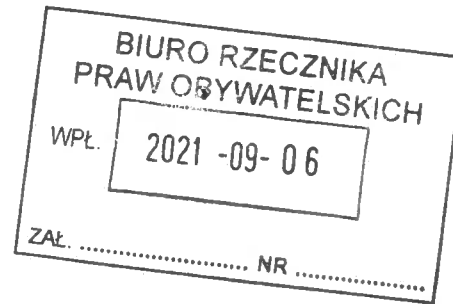
Mając na uwadze powyższe, wnoszę jak na wstępie.

z upoważnienia
Prokuratora Generalnego
Robert N. [Signature]
Zastępca Prokuratora Generalnego

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

Al. J. Ch. Szucha 12A
00-918 W A R S Z A W A

Supp. akt SK 32/21

Pan
Marcin W I A C E K
Rzecznik Praw Obywatelskich